

Ν. ΔΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 3.

Δις συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
ς εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
στονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

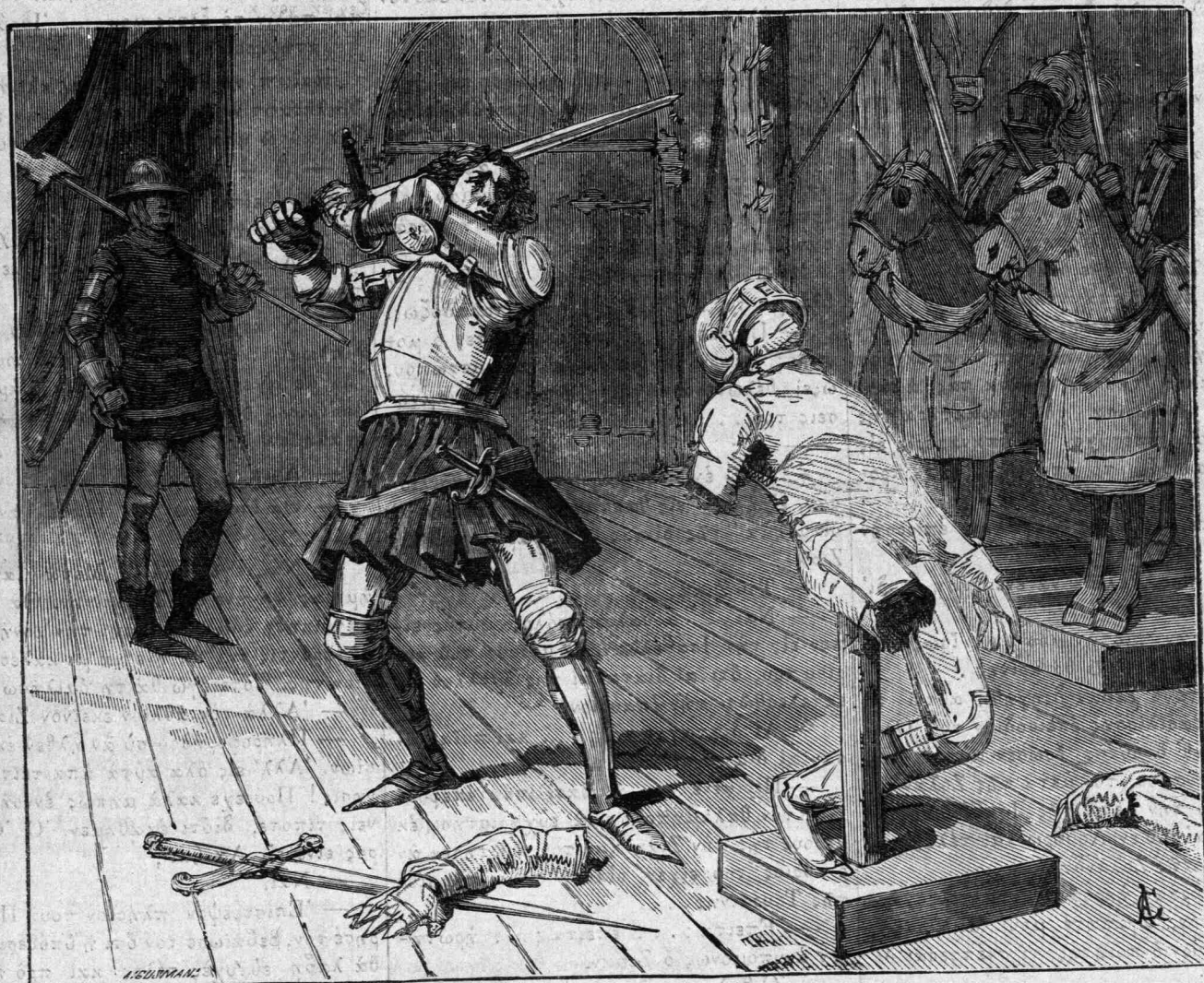
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DU-
BREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σου-
λιέ, (συνέχεια). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά,
(συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — Η ΕΡΩΤΟΛΗΠΤΟΣ ΝΗΡΗΣ, ὑπὸ Αἰμι-
λίαν Ζολᾶ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτία :

Εν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Εν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡσκέυτο εἰς διάφορα ξιφασκίας μαθήματα (σελ. 128).

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΗ'

Σχέδια ἰποφασισθέντα.

Τὸ κελλίον τοῦ Μαλκράφτ ἦτο ἀπλού-
στατα δισκευασμένον. Μία κλίνη, δύο
θρόνιά, μία τράπεζα, μία σκευοθήκη καὶ μία

βιβλιοθήκη ἀπετέλουν τὰ ἐπιπλα αὐτοῦ.

Μόλις εἶδε τὸν Ζεβὰν εἰσερχόμενον, ὁ
Μαλκράφτ, ὅστις ἐκάθητο ἐνώπιον τῆς
τραπέζης, παραδεδομένος εἰς βαθεῖς συλ-
λογισμούς, ἠγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἔ-
τρεξεν εἰς προὔπαντησιν τοῦ νέου με χεῖλη
μειδιῶντα καὶ χεῖρας τεταμένες.

— 'Α! εἶσαι σύ, ἀγαπητέ μου Ζεβὰν,
ἀνέκραξε. Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς ἐπαναβλέ-
πων σε ... Κάθησε πλησίον μου... 'Αδελφε
'Ιουστινιανέ, εἰπέ, παρακαλῶ, εἰς τὸν παν-
οσιώτατον ἡγούμενον, ὅτι ὁ λόγος, τὸν ὁ-

πίστον θ' ἀπαγγεῖλω αὐριον εἰς τὸν ἅγιον
Γατιέν εἶνε ἔτοιμος... Ὑπαγε.

Ὁ μοναχὸς ἐχαιρέτισε καὶ ἐξῆλθε.

Ὁ Ζεβὰν παρετῆρει μειδιῶν τὸν Μαλ-
κράφτ.

— Κύτταξε, εἶπε μετὰ τινα στιγμὴν,
κ' ἐγὼ ἡγνόουν, ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ,
ὅτι εἶσαι καὶ ρήτωρ δεινός.

— 'Α! φίλε μου, μίαν ὀμιλίαν... μίαν
ἀπλὴν ὀμιλίαν ἐγραψα, τῆς ὁποίας ὡς θέμα
ἔλαβον τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: *Μάχαιραν*
δόσης, *μάχαιραν* λάβης.

— Καί θ' ἀπαγγείλῃς τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὸν ἅγιον Γατιέν;

— Ναί.

— Ἄ! θὰ προσπαθῶ νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγώ... κατοικῶ ἐκεῖ πλησίον.

— Πραγματικῶς ἔχεις πιστεῦν μίαν οἰκίαν πλησίον τῆς Τουραίνης;

— Ναί... μίαν πτωχικὴν οἰκίαν!...

— Καὶ ἀνεχώρησες ἐκ Παρισίων;

— Ἐπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα συμβάντα, ὁ Ὀλιβιέρους καὶ ἐγὼ ἀνεχώρησαμεν ἐκ Παρισίων... καὶ ἔπειτα, ἡ ἀναχώρησίς μας εἶχε καὶ ἄλλον σκοπὸν, τὸν ὅποιον ἤλθον νὰ σοι διηγηθῶ.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σου, φίλε μου.

— Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς ἂν ᾔσαι διατεθειμένος νὰ μοῦ κάμῃς καλόν.

— Εἰς σὲ ἢ εἰς τὸν Ὀλιβιέρους;

— Εἰς τὸν ἕνα ἢ εἰς τὸν ἄλλον εἶνε τὸ ἴδιον, τὸ γνωρίζεις.

— Πολὺ καλὰ... σοὶ δίδω τὸν λόγον μου!... Ἐνεκα σοῦ αἱ ἡμέραι μου θὰ τελειώσουν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ, ἐνῶ θ' ἀπέθνησκον ἀφύκτως ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

— Ἐξαίρετα! Τώρα ἂς συνομιλήσωμεν.

— Σὲ ἀκούω.

— Μίαν λέξιν ἀκόμη. Εἶσαι ἀκόμη εὐνοούμενος τῆς βασιλείας;

— Ὁ Μαλκράφτ ἐμεδίασεν.

— Ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἀπήντησεν, ἐδυνήθη καὶ πῶς νὰ προσκτῇ τὴν εὐνοίαν τῆς. Εἰσεχώρησα εἰς τ' ἀπόκρυφα τῆς γυναικὸς ταύτης, ἔμαθα τὰς ἀμαρτίας τῆς, ἐγνώρισα τὸν χαρακτήρα τῆς καὶ ὅπως οὖν ἐπέτυχον νὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τὸ ἀπολωλὸς αὐτὸ πρόβατον!

— Τότε, θὰ ἔχῃς μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς Ἰσαβέλλας;

— Μὴ πως θέλετε νὰ ἐνεργήσῃ τι δι' ὑμᾶς;

— Μὰ τὴν πίστην μου... ἴσως... Τώρα θ' ἀκούσῃς καὶ θὰ κρίνῃς.

Καὶ τότε ὁ Ζεβὼν διηγήθη αὐτῷ τὸ μετὰ τῆς βασιλείας ἐπεισόδιον τοῦ Ὀλιβιέρους, καθ' ὃ οὗτος ἔσωσεν αὐτὴν ἀπὸ βεβαίου θανάτου, τὸν μετὰ τῆς Ζολάνδης ἔρωτά του, τὴν μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας συνέντευξιν αὐτοῦ ἐν Λούβρῳ καὶ τέλος τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Ζολάνδης.

Ὁ Μαλκράφτ ἠκροῖτο μετὰ προσοχῆς.

— Λοιπὸν, ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ, εἶπε τελευτῶν ὁ ποιητής, τί σκέπτεσαι δι' ὅλα αὐτά;

— Χοῦμ!... εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ὑπάρχει ἀφύκτως ὁ δάκτυλος τῆς Ἰσαβέλλας... Ἄλλ' ὁ φίλος σου, ἡ μάλλον ὁ φίλος μας, ἐστάθη εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὀλίγον ἀνόητος... Δὲν ἠννόησεν ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα τὸν ἠγάπησε καὶ ὅτι τὸν ἐκάλεσεν εἰς τὸ Λούβρον, νομίσασα ὅτι θὰ ἐαγῆνευεν αὐτὸν διὰ τῆς καλλονῆς τῆς καὶ τῆς ὑψηλῆς θέσεώς της. Ὁ Ὀλιβιέρους δὲν ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς αὐτὴν τὸν πρὸς τὴν Ζολάνδην ἔρωτά του καὶ τὴν ἀφοσίωσιν του. Τοῦτο ἐξηγρῶσε τὴν βασιλίσσαν, προσέβαλε τὴν φιλαυτίαν της καὶ ὥρκισθη νὰ ἐκδικηθῇ.

— Συμφωνῶ καὶ ἐγὼ πληρέστατα.

— Βεβαίωτατα Ἄλλ' εἰς μάτην ζητῶ ν' ἀνακαλύψω τὴν σχέσιν, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην μετὰ τῆς ὀργῆς τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἀπαγωγῆς τῆς Ζολάνδης.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὁ Ζεβὼν ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν, εἰμαι κτῆνος ἀληθινὸν καὶ δὲν τὸ ἠννόησα προτύτερα.

— Τί πράγμα;

— Ἄ! βεβαίωτατα... ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει νὰ διαφωτίζεται.

— Λέγε λοιπόν.

— Ἡ βασιλίσσα ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν της εἰς τὸν Ὀλιβιέρους, διότι αὐτὸς τὸ ἐζήτησε, δὲν εἶν' ἀληθές;

— Ἀληθέστατον.

— Ἄλλ' ὁ Ὀλιβιέρους ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τῆς βασιλείας ὅχι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐρωμένην του.

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, ἀφοῦ τῇ ὠμίλησε περὶ τῆς Ζολάνδης, ἡ βασιλίσσα, προσβληθεῖσα, προσεποιήθη φιλίαν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ μάθῃ ὅ,τι ἦτο ἀνγκαῖον εἰς αὐτὴν ἀφοῦ δ' ἔμαθε τ' ὄνομά της καὶ τὴν κατοικίαν της, ἔστειλε τοὺς ἀνθρώπους της καὶ ἤρπασαν τὴν νέαν.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ζεβὼν, τὸ βλέμμα τοῦ Μαλκράφτ ἔλαμπε παραδόξως.

— Περίμενε... περίμενε, εἶπεν ὁ μοναχός, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὡς εἰ θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του... ἐνθυμούμαι...

— Τί;

— Ἐνῶ ἐγὼ ἐξωμολόγουν τὴν βασιλίσσαν, εἰσῆλθεν εἰς θαλαμηπόλος, φέρων τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ.

— Τοῦ Ζιάκ;

— Ναί... ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς εἶπεν εἰς τὴν Ἰσαβέλλαν, ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του, ὅτι αἱ διαταγαὶ τῆς ἐμελλον νὰ ἐκτελεσθῶσι τὴν ἐπαύριον.

— Αἱ διαταγαὶ τῆς;... καὶ ποῖαι ἦσαν αἱ διαταγαὶ τῆς;

— Περίμενε... ἡ βασιλίσσα ἐπεφόρτισε τὸν θαλαμηπόλον νὰ εὐχαριστήσῃ ἐκ μέρους τῆς τὸν Ζιάκ καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν ὁ κύριός του εἶχεν οἰκίαν τινὰ πλησίον τῆς Τουραίνης...

— Ἐπειτα;... ἔπειτα;... ἠρώτησεν ἀνυπομόνως ὁ Ζεβὼν.

— Ὁ θαλαμηπόλος ἀπήντησε καταφατικῶς.

— Πραγματικῶς!... γνωρίζω αὐτὸ τὸ μέγαρον... τὸ εἶδα πολλάκις.

— Τότε ἡ βασιλίσσα προσέθεσεν· «Ἄς ὀδηγήσῃ ἐκεῖ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἡξεύρει, καὶ ἂς ἀναμνήσῃ τὰς διαταγὰς μου».

— Οὐδεμία ἀμφιβολία! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβὼν πλήρως χαρᾶς. Ἡ Ζολάνδη εἶν' ἐδῶ... εἰς Τουραίνην!... εἰς Τουραίνην... θὰ τὴν σώσωμεν!... Ὁ ἀποδώσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν καὶ εἰς τὸν Ὀλιβιέρους τὴν ζωὴν!... Δὲν εἶνε ἀληθές ὅτι θά μας συνδράμῃς καὶ σύ, Μαλκράφτ;... Ὡ! ὁμίλει, Μαλκράφτ, ὁμίλει!... δὲν θὰ συν-

τελέσῃς καὶ σύ, ὁ ἀρχαῖός μας φίλος, εἰς τὸ ν' ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου ἀδελφὸν τὴν ἐρωμένην του, τὴν ζωὴν του, τὴν εὐτυχίαν του;

Καί, ταῦτα λέγων, ὁ Ζεβὼν, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων πλήρεις δακρύων ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μαλκράφτ, ὅστις, ἀνεγείρας αὐτὸν πάραυτα, τὸν ἐνηγκαλίσθη θερμότατα.

— Ζεβὼν! τί κάμνεις; εἶπε μετὰ βαθείας κατανύξεως... Παρακαλεῖς σὺ ἐμέ, ἐνῶ εἰμφορεῖς νὰ με διατάξῃς; Αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν ὁποίαν ζητεῖς ν' ἀφιερῶσω εἰς ἔργον θεάρεστον καὶ δίκαιον, δὲν σοῦ τὴν χρεωστῶ πρὸ πολλοῦ;... Ἐχε λοιπὸν πεποίθησιν εἰς ἐμέ καὶ θεώρει με φίλον σου πιστόν.

— Ἀχ! ἀγαπητέ μου Μαλκράφτ!...

— Ἐστω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀνασύρω καὶ πάλιν τὸ ξίφος μου... Ἰδοὺ, Ζεβὼν, παρατήρησε.

Καί, πλησιάζας πρὸς τὴν κλίνην του, ὁ Μαλκράφτ ἤγειρε τὴν στρωμνὴν καὶ ἔδειξεν αὐτῷ μακρὸν καὶ πλατύτατον ξίφος.

— Ὁ πιστὸς σύντροφός των ἀρχαίων ἡμερῶν! εἶπεν ἀγερῶχος. Ἀλλὰ δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα διὰ νὰ το μεταχειρισθῶ.

— Λοιπὸν τώρα τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ζεβὼν.

— Ν' ἀρχίσωμεν νὰ ἐνεργῶμεν διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, ἀγαπητέ μου Ζεβὼν. Ἄν μεταχειρισθῶμεν τὴν βίαν ἀμέσως, ἡ βασιλίσσα θὰ ἐννοήσῃ τὰ πάντα, καὶ τότε ἐχάθημεν.

— Λοιπὸν;

— Ὅθ' ἴδω ἐγὼ τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος. Μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, θὰ ᾔνῃς εἰς Τουραίνην. Θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν μονήν. Πρώτη φροντίς της θὰ ᾔνῃς νὰ με καλέσῃ πλησίον της. Τότε ἐγὼ θὰ τη ὁμιλήσω.

— Ἀλλὰ τὸν ἀθλιὸν ἐκείνον Ζιάκ;

— Πληροφορήσου σὺ ἂν ἤλθῃς ἐκ Πκρσιών. Ἄλλ' εἰς ὅλα αὐτὰ ἀπαιτεῖται φρόνησις! Πρόσεχε καλὰ μήπως ἐννοήσῃ καὶ νεῖς τίποτε, διότι ἐχάθημεν. Ὁ Ὀλιβιέρους εἶνε εἰς Λανζαί;

— Ναί.

— Ἐπίστρεψον πλησίον του. Παρηγόρησέ τον, βεβαίωσέ τον ὅτι ἡ ὑπόθεσις αὕτη θὰ λάβῃ εὐτυχὲς τέλος καὶ πρὸ πάντων σύστησε εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἔλθῃ καθόλου εἰς Τουραίνην. Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματα ὅπως πρέπει καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ καταλληλὴ ὥρα, θὰ τρέξω νὰ σὰς εὕρω εἰς Λανζαί. Ἀπαιτεῖται ὁμως ἀκρα σιωπὴ καὶ μυστικότης.

— Σ' ἐννοῶ, Μαλκράφτ, ἔχεις δίκαιον.

Οὕτω δέ, ἀφοῦ συνεφώνησαν περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐμελλον ν' ἀκολουθήσωσιν, ὁ Ζεβὼν καὶ ὁ Μαλκράφτ ἀπεχωρίσθησαν, ὁ μὲν διευθυνθεὶς εἰς Λανζαί, ὁ δὲ εἰς τὸ κελλὶον τοῦ ἡγουμένου, εἰς δὲ ὧρειλε ν' ἀναγνώσῃ τὸν λόγον, δὲν ἐμελλε ν' ἀπαγγείλῃ τὴν ἐπιούσαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γατιέν.

ΚΘ

Τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχοντος Δι Ζιάκ.

Ἄς ἐπανελθωμεν ἤδη εἰς τὸν ἀρχοντα Δι Ζιάκ, τὸν ὁποῖον ἐγκατελείψκαμεν κοιμώμενον ἡσυχῶς ἐν τῷ δάσει Λινᾶ.

Μόλις ὑπέβηκεν ἡ ἡώς, ὁ εὐγενὴς ἱππότης ἐξήπνησεν εὐθυμὸς καὶ μειδιῶν, ὥσει ἐγειρόμενος ἀπὸ τῶν ἀπαλῶν στρωμάτων τῆς κλίνης του· καθόσον, καίτοι ἐφάνετο κράσεως ἀδυνάτου, οὐδὲν ἦσσαν ἢτο φύσεως ἰσχυρᾶς, μὴ καταθλασσομένης οὔτε ὑπὸ τῶν καμάτων τῆς ἡμέρας, οὔτε ὑπὸ τῶν ἀγρυπνιῶν τῆς νυκτός.

Ἀφοῦ ἐνίφθη καί, κατὰ τὸ ἐνόν, ἐκαλλωπίσθη, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ὠραίαν αἰχμάλωτόν του.

— Ἄς ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐτοιμαζόμενος νὰ ἐξέλθῃ τῆς σκηνῆς του, πῶς θὰ με δεχθῇ σήμερον ἡ ὠραία καὶ σκληρὰ αἰχμάλωτός μου. Πιστεύω ὅτι καθ' ὅλην τὴν νύκτα θὰ ἐσκέφθη τὴν θέσιν της καὶ ὅ' ἀνεγνώρισεν ὅτι προτιμώτερον δι' αὐτὴν εἶνε ν' ἀγαπήσῃ ἕνα εὐγενὴ ἱππότην, ὥς ἐμέ, ἢ ἕνα βλάκα, ὥς τὸν Ὀλιβιέρον. Ἄλλως τε, εἰμποροῦσε ν' ἀμφιβάλῃ, ἂν ἦμην γέρον ποδαλγῆς, ὥς ὁ ἀρχικαγκελάριος, ἢ εὐήθης, ὥς ὁ Τανηγύ. Ἄλλ' ἐγώ... ὁ ἀρχων Δι Ζιάκ!...

Διεκόπη βραχὺς τις λογισμὸς ἐκράτησεν αὐτὸν ἀκίνητον.

Ἄλλ' αἰφνης, συνελθὼν, διηυθύνθη ἐσπευσμένως πρὸς τὸ ποθητὸν φορεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἐνόμισεν ὅτι θὰ εὑρῇ τὴν Ζολάνδην.

— Τί νέκ ἔχομεν; ἠρώτησε τὸν περιπολοῦντα στρατιώτην.

— Τίποτε, κύριε.

— Ἐξαίρετα!

Εἶτα δέ, πλησιάζας πρὸς τὸ λεωφορεῖον, ἤρξατο ἐπιθεωρῶν μετὰ προσοχῆς τὴν θύραν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν αὐτὸς οὗτος εἶχε κλείσει τὴν προτεραίαν.

Αἰφνης ὠχρίασεν.

— Νομίζω, εἶπεν ἀγρίως, ὅτι τὸ κλεῖθρον τοῦτο... Διαβόλε! δὲν πιστεύω νὰ κοιμῶμαι ἀκόμη!... Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, ἵνα βεβαιωθῇ ἂν αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἀκριβεῖς.

Ἀλλὰ μόλις ἤρξατο ἐπιθεωρῶν ἐκ νέου τὴν θύραν, καὶ φωνὴ ἀγρία, ἢ μάλλον ὠρυγή, ἐξῆλθε τοῦ στήθους του.

Εἶδε τὰ ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἀφῆκε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Γουλιέλμου.

Ἀνοίξας δ' εἶτα βιαίως τὴν θύραν, πατήρησεν ἐντὸς αὐτοῦ.

— ὦ! ἐφώνησεν ἀγρίως, κενόν!... ἐνόν!... ἐδραπέτευσεν!... ἔφυγε!... οὐλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ποῦ εἶσαι, ἄθλιε; ποῦ εἶσαι;...

Εἰς τὰς ἀγρίας κραυγὰς τοῦ Ζιάκ, ἀκάντες οἱ ὑπηρέται του περιεκύκλωσαν αὐτὸν, ὠχροὶ καὶ τρέμοντες.

— Γουλιέλμε!... Γουλιέλμε!... ἐξηολούθει κραυγάζων ὁ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὐκ ἦν φωνή, οὐκ ἦν ἀκρόασις.

— Ἐφυγε μετ' αὐτῆς, ὁ ἄθλιος!... ἐπρόδωκεν!... ἦσαν σύμφωνοι!...

ἔφυγε μετ' αὐτῆς... ὦ! ἂν τοὺς ἐπανεύρω!...

Καί, ταῦτα λέγων, ἔβηλε γέλωτας σπασμοδικούς.

— Ἄ! ἄ! ἄ! νὰ τοὺς ἐπανεύρω!... καὶ ποῦ;... πῶς;... ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τούτου;... Εἰμαι τρελλός!...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Ἀρτεμῖς, ἡ ὠραία καὶ ἀγαπητὴ κύων τοῦ Ζιάκ, ἦλθε πλησίον αὐτοῦ καὶ ἤρξατο θωπεύουσα αὐτόν.

Δι' ἐνὸς ὀρμητικοῦ λακτίσματος, ὁ Ζιάκ ἀπεδίωξεν αὐτὴν μακράν.

Τὸ ταλαίπωρον ζῶον ἔφυγεν ὠρυόμενον.

— Καὶ ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ, ἐψιθύρισε ὁ Ζιάκ.

Αἰφνης μειδίαμα ἄγριον ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Τίς ἐξ ὑμῶν, ἠρώτησεν, ἀντικατέστησε τὸν Γουλιέλμον τὴν νύκτα ταύτην εἰς αὐτὸ τὸ φορεῖον;

— Ἐγώ, κύριε, ἀπήντησεν ἀνθρωπῶς τις ἐνοπλος, ἐξελθὼν τοῦ κύκλου τῶν ὑπηρετῶν.

Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἦτο μὲν ὠχρός, ἀλλ' οὐχὶ καὶ περιδεής.

— Σὺ;

— Ναί, κύριε.

— Προχώρησον... Γνωρίζεις ὅτι εἰς τὸ φορεῖον τοῦτο ἦτο κεκλεισμένη γυνή τις;

— Τὸ γνωρίζω.

— Λοιπὸν σὺ θὰ μοι ἀπαντήσῃς διὰ τῆς ζωῆς σου διὰ τὴν φυγὴν τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Μήπως πταίω ἐγώ; Ὅτε ἀνέλαβον τὴν θέσιν μου, εἶχεν ἤδη δραπετεύσει.

Ὁ συλλογισμὸς οὗτος ἦτο λογικὸς ἀλλ' ὁ Ζιάκ ἦτο ἀμείλικτος.

— Ὀλίγον μὲ μέλει, ἐπανελάβε ξηρός. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ. Ἄν ἦτο ἐδῶ ὁ Γουλιέλμος, θὰ ἐτιμώρουν αὐτόν. Σὺ ἀνέλαβες τὴν θέσιν του πλησίον τοῦ φορείου τούτου, σὲ λοιπὸν θὰ κρεμάσω εἰς ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ δένδρον... Ἐμπρός, προσευχῆσου γρήγορα!...

Ὁ στρατιώτης ἐρρίφθη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ζιάκ καὶ παρεκάλει αὐτόν μετὰ δακρύων.

Ὑπόκωφος ψιθυρισμὸς ἠκούσθη μεταξὺ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ζιάκ.

Ἄλλ' οὗτος ἔρριψε βλέμμα ἐπ' αὐτῶν πληρὲς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

Οἱ δυστυχεῖς, περιδεεῖς, ἐταπεινώσαν τὴν κεφαλὴν.

— Κρεμάσατέ τον!... διέταξεν αὐτοὺς ὁ Ζιάκ.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ σῶμα τοῦ αὐτοῦ στρατιώτου ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, σπαράσσον ἐκ τῶν τελευταίων ἀγωνιῶν τοῦ θανάτου.

— Ἴδου πῶς ἐκδικοῦμαι τοὺς ἀθλίου, εἶπεν ὁ Ζιάκ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὀργὴ κατηνάσθη ὀλίγον.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ, ἀφοῦ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νὰ ἐτοιμασθῶσι πάραυτα πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν πρωίαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ δάσους Λινᾶ ἀναχωρήσεώς του, ὁ

Ζιάκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον αὐτοῦ, κείμενον, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τοῦ ἀγίου Ἀδερτίνου, παρὰ τὰς πύλας τῆς Τουραίνης. Ἦτο ἀρχαῖον μεγαλοπρεπὲς φρούριον τοῦ μεσαιῶνος, τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ὁποῖου προὔξεναι φρίκην εἰς πάντα διαβάτην. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο φωλεὰ κηκούργων, κρησφύγετον ληστῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ἐν αὐτῇ διέμενον ἔτι σημεία τινὰ εὐπορίας, ἀλλ' εὐπορίας ἀπολεσθείσης. Ὑπάρχον τὰ αὐτὰ πολυτελῆ ἐπιπλα καὶ μεγάλοι τάπητες, ἀλλ' ἔλειπον τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα βαρύτιμα μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ μαρτυροῦντα τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν πρὸς τὸν βίον μέριμναν. Ἡ διευθέτησις τῶν ἐπίπλων ἐφάνετο παρημελημένη, ἐξ ἐπιπολῆς δ' ἐξεταζομένη ἡ οἰκία ἐφάνετο ὅτι ὑπηρετεῖτο κακῶς, ἀλλ' ἔμπειρος ὀφθαλμὸς ἤθελεν ἀναγνωρίσῃ τὴν πενίαν, τὸν ἀπελπισμὸν δὲ ἂν εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φιαβίλας.

Ἐκάθητο πλησίον παραθύρου, θεωροῦσα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἀλλ' ἡ σκέψις της μετεωρεῖτο μακράν τοῦ βλέμματός της. Ἰστατο ἀκίνητος, τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ στήθους της, ὠχρά, ἰσχνὴ καὶ κοίλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τῆς ἀυπνίας. Ἀνεπαίσθητος φρικίας εἰκίνει τὰ χεῖλη της ἡ ἐνδομυσία της ἦτο ἐκείνη ἣν ἐφόρεσεν ἐγερθεῖσα ἡ ἐτήρησεν ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς, ἡ δὲ κόμη της ἐν ἁταξίᾳ. Βλέπων τις ταύτην κατελαμβάνετο ὑπὸ οἴκτου. Αἰφνης ἀνεσκήρτησε, διότι ὁ κῶδων τῆς οἰκίας ἤχησε βιαίως. Ἠγέρθη ὥσει ἵνα φύγῃ, ἀλλὰ πάραυτα ἐκάθησεν αὐθις, σκεψαμένη ὅτι ὁ Ζαφαρῖνος οὐδένα ἤθελεν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις ἡ θύρα τοῦ δωματίου ὅπερ προηγείτο τοῦ ἱδικοῦ της ἠνεώχθη πάραυτα σχεδόν, ἡ δὲ μαρκησία ἤρξατο νὰ τρέμῃ, διότι ὑπέθεσεν ὅτι νέκ δυστυχία ἐπῆλθεν ἡ νέα προσβολή, χωρὶς δὲ νὰ μάθῃ τί συμβῇσεται ἐλύθη εἰς δάκρυα. Ἡ θύρα τοῦ ἱδικοῦ της δωματίου ἠνεώχθη ἐπίσης καὶ ὁ Σπάφας εἰσῆλθεν.

Ἴδουσα τοῦτον ἔρρηξε κραυγὴν καὶ ἔπασεν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ὀλολύζουσα σπαρακτικῶς. Ὁ Ζαφαρῖνος, συνοδεύσας τὸν Σπάφον, ἔδειξε ταύτην σιωπηλῶς διὰ τῆς χειρὸς πρὸς αὐτόν. Ὁ Σπάφας τῷ ἔνευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, πλησιάζας δὲ βραδέως, ἔθηκε τὸν πῖλόν του ἐπὶ τινος τραπέζης, ἔλαβεν ἑδραν καὶ ἐκάθησε σιγῶν πλησίον τῆς Φιαβίλας. Μετ' ὀλίγον ἔλαβε σιγὰ τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκείνη ἐγκατέλειπε εἰς τὴν φιλικὴν θλίψιν τῆς τοῦ Σπάφα, τέλος δὲ ὅτε οὗτος εἶδεν ὅτι τὰ δάκρυα καὶ οἱ λυγμοὶ κατέταυον τῇ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ἐλα, Φιαβίλα, μὴ ἀποστρέφῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπον. Τὰ πάντα γνωρίζω.